HATÁRTALANUL!

MINISZTERELNÖKSÉG
NEMZETPOLITIKAI ÁLLAMTITKÁRSÁG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

A pomázi Sashegyi Sándor Általános Iskola és Gimnázium beszámolója
a Határtalanul program keretében megvalósult utazásról
(HAT-KP-1-2023/1-001035),
2024. május 27 – 31.

2024. május 27.

Hétfő hajnalban várakozással vegyes izgalommal gyülekeztek a Sashegyi Sándor Általános Iskola és Gimnázium hetedik osztályos tanulói a pomázi művelődési ház előtt. Az izgatottság érthető volt, hiszen a felső tagozatos kirándulások közül a legizgalmasabb, a legjelentősebb, a legtöbb élményt tartogató utazás várt a diákokra, a Határtalanul program keretében öt napos erdélyi kirándulás. A busz pontosan érkezett, s a diákok a csomagok berakodása, a személyi igazolványok, útlevelek ellenőrzése és a szülőktől vett gyors búcsú után elfoglalhatták helyüket.

Kiváló buszsofőrünknek, Sebestyén Márknak, hála gyorsan elértünk a határhoz, itt várakozni voltunk kénytelenek, de a személyi okmányainkkal minden rendben volt, folytathattuk az utunkat. Keresztülutaztunk Nagyváradon, Bánffyhunyadon, közben érdeklődve szemléltük a tájat és az épületeket, arra voltunk kíváncsiak, hogy felfedezünk-e bennük valami magyarországitól eltérőt! Talán az izgatottság vagy, az új élmények okozta bűvölet hatására észre sem vettük, hogy elértük Erdély kapuját, a Királyhágót! Itt egy hosszabb lélegzetű szünet következett, amit kihasználtunk felfrissülésre, a tájban való gyönyörködésre, majd a lejtőn leereszkedve folytattuk utunkat!

Honismereti vezetőnk, Terebesi Robert Körösfőn várt minket, ahol vezetésével megtekinthettük az 1764-ben épített, fakazettás, négy fiatornyas református templomot. A diákok a helyi lelkésszel és gondnokkal is tudtak néhány szót váltani. Megtudhattuk, hogy a templom legféltettebb tárgya egy felbecsülhetetlen értékű török szőnyeg, amelyet II. Rákóczi György erdélyi fejedelem hagyott itt, hálája jeléül a harc mezején szerzett sebeinek ápolásáért. Legnagyobb fájdalmunkra, ezt a szőnyeget nem láthattuk, mert éppen restaurálták.

Körösfőt kincses Kolozsvár követte útvonalunkon. Kolozsvárott megtekintettük a magyar történelem egyik legismertebb uralkodójának, Mátyás királynak a szülőházát, ahol honismereti vezetőnk több érdekességre is felhívta a hetedikesek figyelmét.

Mátyás szülőháza után kívülről-belülről megnézhettük a Szent Mihály-templomot, melyről többek közt azt tudhattuk meg, hogy az ország második legnagyobb alapterületű temploma. A templom meglátogatása után megálltunk Mátyás király emlékművénél, valamint a Babes-Bolyai Tudományegyetemnél. Elhaladunk a Házsongárdi temető mellett, mely több jeles magyar író, költő és kiemelkedő személy végső nyughelye.

Sok izgalmat, örök élményt adó napunk utolsó megállója egyben első szálláshelyünk is volt, Torockó. Szállásunkról remek kilátás nyílt a falu fölé magasodó Székelykőre, e csodálatos természeti képződmény alakja és elhelyezkedése miatt az a mondás járja, hogy ott kétszer kell fel a nap. Bízva a reggeli tiszta égboltban és eltelve a finom vacsorával és az aznapi élményekkel nyugovóra tértünk.

2024. május 28.

Sajnos a reggel felhős volt, így nem járhattunk utána annak a mondásnak, hogy Torockón kétszer kell fel a nap. Ám a bőséges és laktató reggeli, valamint az aznap meglátogatandó helyek iránti vágyakozás hamar feledtette velünk ezt a csalódottságot. Aznapi első megállónk a lenyűgöző Tordai-hasadék volt. Mielőtt a társaság bemerészkedett volna a hasadékba a velünk utazó természetbúvár pedagógusunk, Geng Imola hívta fel figyelmünk a hely különleges élővilágára, többek közt arra, hogy itt jégkorszaki növényfajok is fennmaradtak, sőt a legkülönlegesebbeknek a magyarföldi husáng és a tordai hagyma számítanak, melyet a világon turkesztáni hagymaként ismernek, s a Kárpát-medencéhez legközelebb az Urálban található. Ennyi érdekesség után a diákok lelkesen keltek át a hasadék hídjain, lépdeltek a sziklákon, nem egyszer csodálkoztak a szemet gyönyörködtető tájban.

Felkerestük a közeli Tordát is, ahol egy nagyon hosszú folyosón keresztül érkeztünk meg a sóbányába. A bányában újfajta élmények vártak minket visszhangzó tárnák, só marta faszerkezetek, lépcsők, tizenhárom elemelt mély csarnok, s még mélyebben lévő barlangi tó képében. A tanulók itt úgy érezhették magukat, mint Tolkien regényeiben a törp bányát felkereső utazók. Alig győztük megcsodálni ennek a bányának a hatalmas szépségét.

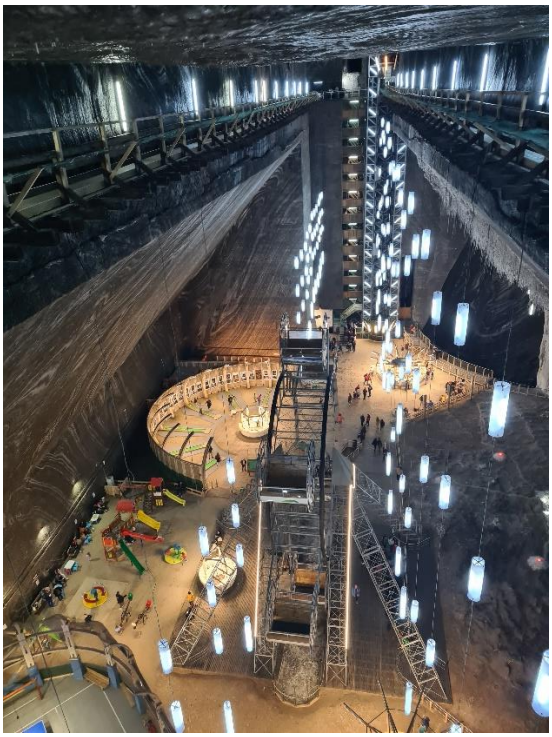

A sóbánya után még egy természeti különlegesség következett, a Szovát közelében lévő Medve-tó. Ez a tó Európa legnagyobb heliotermikus tava. Körötte egy kiépített tanösvényen pedig közelebbről is megismerkedhettünk a Vörös-, illetve Zöld-tavakkal és a só formáival. A második nap utolsó izgalma maga a szállás volt. Eredeti szállásunk Gyergyószentmiklóson lett volna, de ott egy csőtörés miatt nem lett volna víz, így Borzonton egy fogadóban szálltunk meg, mely mindenki várakozását felülmúlta.

2024. május 29.

Reggel esett az eső, s bár abban bíztunk, hogy hamar eláll, ez hiú ábrándnak bizonyult, egész nap kitartóan zuhogott. Emiatt jelentősen át kellett alakítanunk a programunkat. Első úti célunk azonban nem változott, elindultunk a Békás-szoroshoz és a Gyilkos-tóhoz a Keleti-Kárpátok hegyvonulatain keresztül. Bár az eső nem tette lehetővé, hogy messzire elláthassunk, a pára így is vadregényessé varázsolta a Kárpátok fenyveseit. A tóhoz közeledve honismereti vezetőnk felhívta a gyerekek figyelmét arra, hogy a tó egy hegyomlás következtében született meg, s bár napra pontosan meg lehet mondani, hogy az mikor keletkezett, azt is elmondta, hogy ennek ellenére nagyon sok egymástól eltérő legenda, történet szól a tó keletkezéséről. A bemutatás közben, több éles kanyart követően odaértünk a Békás-szoroshoz és a Gyilkos-tóhoz. A szakadó eső ellenére kiszálltunk a buszból és sétáltunk egyet a szorosban. Az út mellett szinte merőlegesen emelkedő, néha az út fölé benyúló sziklák, a meredek hegyoldalon megkapaszkodó növények, fák, a mellettünk zubogó patak így is, a rossz időjárás ellenére is lenyűgözött minket. A Gyilkos-tó hasonlóképpen, ahol a diákok megcsodálhatták a tóból kinyúló facsonkokat. S bár többeknek beázott a cipője, de élményekben gazdagon folytattuk utunkat Székelyvarságra. S bár bíztunk benne, hogy az eső eláll, az ugyanolyan kitartóan esett.

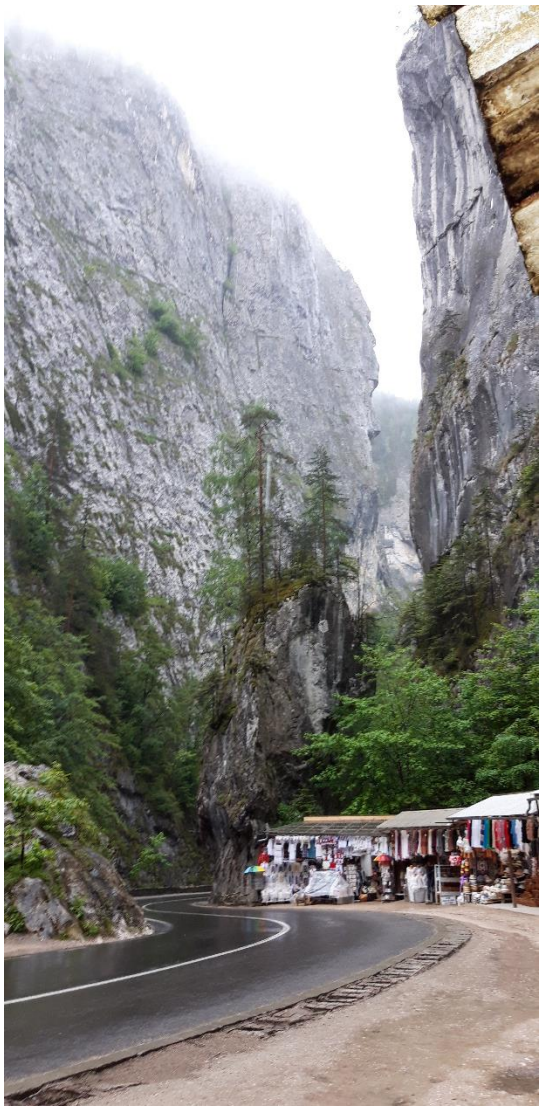

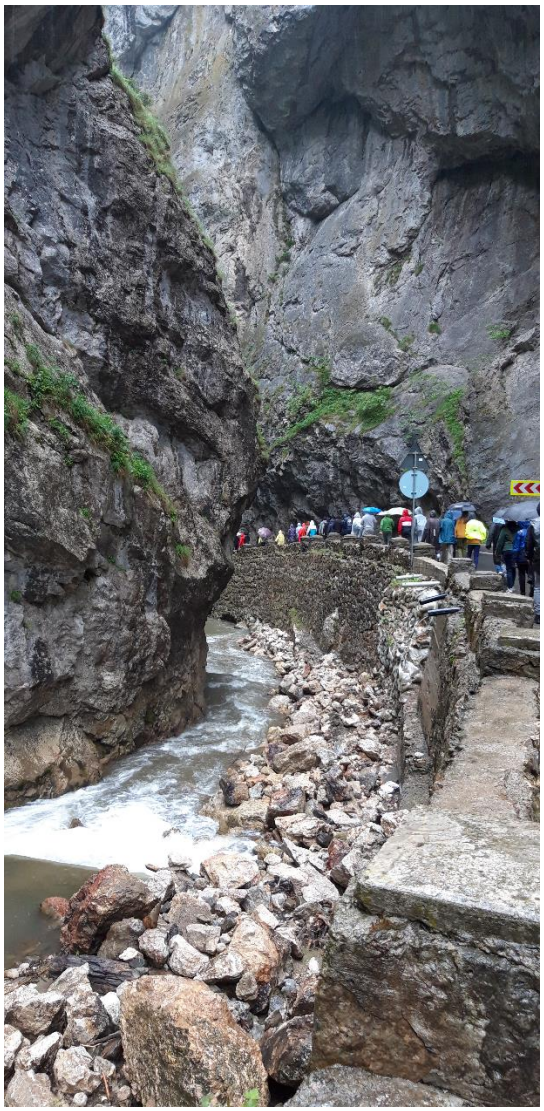

Székelyvarsághoz közeledve elhaladunk a Zeteváraljai víztározó mellett. S mivel az eső továbbra is szakadt, csak egy helyi vízimalmot tekinthettünk meg, azonban Tamás Géza, egy hagyományos eszközökkel dolgozó zsindelykészítő volt olyan kedves, hogy eljött ide a vízimalomhoz, nagyon finom lángossal lepett meg minket. A diákok a kedvessége láttán és a finom lángostól eltelve a szakadó eső ellenére figyelmesen hallgatták végig, hogyan is lehet zsindelyt készíteni.

Folytattuk tovább utunkat szállásunk, Farkaslaka felé. S a szálláshoz közel olyan dolgot is megcsodálhattunk, amire aznap még nem volt lehetőségünk, kitisztult az ég és kisütött a nap. A jobb időnek megörülve kerestük fel Tamási Áron szülőházát. Végül elfáradva, de boldogan fogyasztottuk el vacsoránkat és foglaltuk el szállásunkat.

2024. május 30.

A tegnapi szakadó eső után napsütésre ébredtünk, ennek köszönhetően jobb kedvvel folytattuk erdélyi barangolásunk. Elsőként megálltunk Tamási Áron sírjánál, ahol egy főhajtással fejeztük ki tiszteletünket az író emlékének. A sírkövet Szervátiusz Jenő faragta ki egy gránittömbből, s a sír két oldalán egy-egy cserfa áll. A nyughely mellett lévő Trianon emlékművénél pedig az első világháborút lezáró, a magyaroknak oly nagy fájdalmat okozó trianoni békediktátumról emlékezünk meg.

Szejkefürdőn tizenhét székelykapu alatt áthaladva eljutottunk a Vasszékely, Orbán Balázs sírjához is. Honismereti vezetőnk elmondta, hogy az utolsó, a sírhoz legközelebbi székelykapu magáé Orbán Balázsé.

AZ EGY IGAZ ISTEN SEGEDELMÉVEL
ÉPÍTETTE ORBÁN BALÁZS 1888 MÁRC

Következő megállónk Székelyudvarhelyen volt. Meglátogattuk a 95%-ban magyarlakta város szép főterét és a Nemzeti szoborparkot, ahol a tanulók azt a feladatot kapták, hogy kis csoportokat alkotva mutassák be a szobrok által megjelenített személyt társaiknak. A hetedikesek lelkesen hajtották végre a feladatukat, mely után egy órás szabadidő állt rendelkezésükre a város felfedezésére. A városnézés után mindenki pontosan megjelent a megbeszélt helyen.

Kirándulásunk során egy helyi iskolát, a felsőboldogfalvai Fülöp Áron Általános Iskolát is meglátogattunk. Egy kedves, szeretetteljes vendéglátásban lehetett részünk, kölcsönösen bemutattuk egymásnak a községünket, iskolánkat. A helyi iskolások nagyon finom kaláccsal és vízzel vendégeltek meg minket, mi pedig társasjátékot vittünk ajándékba.

A gyerekek hamar szót értettek egymással, s előbb a fiúk fociban, majd a lányok kosárlabdában mérték össze tudásukat. A felsőboldogfalvai tanulók mind a kétszer kiütéses győzelmet értek el, de ez nem szegte kedvünk, hanem boldogok voltunk, hogy ilyen kedvesen, közvetlenül fogadtak minket!

Az iskolalátogatás után a székelyderzsi, szász mintára épült erődtemplomot fedeztük fel. Megtudtuk, hogy egykor, ha a falut ellenséges veszély fenyegette, akkor a falu teljes lakossága védelmet találhatott a templomban, sőt több hetet át tudtak itt vészelni, mert tartós élelmiszereket, sonkát, szalonnát, kolbászt tároltak a templom falain belüli kamrákban. Azt is láthattuk, hogy ez a szokás a mai napig fennmaradt. Megcsodálhattuk még a rovásírásos régi téglákat és a Szent László legenda ábrázolását is.

Késő délután bevettük Segesvár várát is. Ahol annyi nevezetességet láttunk, hogy azt felsorolni is képtelenség. Megmásztuk a diáklépcsőt, rácsodálkozhattunk rengeteg toronyra (Óratorony, a Csizmadiák tornya, a Szűcsök tornya), megismerhettük a Vlad Drakul ház történetét, megpillanthattuk a Szarvasos házat és a céhházat.

A nap végén még egy apró túra várt ránk, mert szállásunkat, a Nyárádgálfalván lévő a Pásztortűz Panziót útépítés miatt gyalog kellett megközelítenünk. Itt találkozhattunk a Panzió őrével Morzsa kutyával, illetve szürkeszarvasmarhákkal is. A gyerekek kihasználták, hogy ez csodálatos kirándulásunk utolsó estéje, s a fáradtság ellenére boldogan, önfeledten játszottak.

2024. május 31.

Ma hosszú buszutazások vártak ránk, az eső megint próbára tett minket. Első megállónk a Hunyadi család székhelye, Vajdahunyadvára volt. Felfedezhettük a vár udvarát, reneszánsz folyosóit, termeit, különleges ablakait, közben honismereti vezetőnk a legfőbb tudnivalók mellett érdekességeket is megosztott velünk. A vártúra zárásaként a gyerekeknek török feliratokat kellett keresni, mely feladatot ismét csak lelkesen hajtottak végre.

A következő meghódítandó vár Déva vára lett volna, de ismét szakadt az eső. Mivel a szerdai túra során többen eláztak és megfáztak, így magas Déva várát csak a buszból néztük meg, illetve buszban hallgattuk meg a vár ismertetőjét. Ugyanezen ok miatt nem állhatunk meg Aradon sem.

A határ felé közeledve azonban az idő kitisztult, s viszonylag rövid várakozás után átléptük a határt, útban voltunk hazafelé. A hazafelé vezető úton mindenki pihent, s csak a Megyeri-hídon kezdett éledezni a társaság. Pomázra egy csodálatos ötnapos utazás lélekemelő élményeivel gazdagodva érkeztünk meg.

MEGVALÓSULT MAGYARORSZÁG
KORMÁNYÁNAK TÁMOGATÁSÁVAL

2024.